

ОВЧАРСКО КУЧЕ

„ой не е виждалъ нашето овчарско куче?

Ако сте били на село или въ балкана вие винаги ще го видите покрай стадото или всрѣдъ овцетѣ. То не обича да играе съ другите селски кучета. Когато овчаря подкарва стадото на паша, тръгва и кучето. То върви бавно предъ стадото или обикаля наоколо.

Пасатъ ли овцетѣ, кучето ще клекне на заднитѣ си крака и ще наблюдава или пъкъ ще заобиколи отдалечаващите се овце отъ стадото и, като добъръ овчаръ, ще ги подканни да се прибератъ. Една млада овчарка разказваше за нейното куче *Сивчо*, какъ майсторски й помагалъ при пасене на овцетѣ. Сивчо билъ толкова уменъ, че само отъ единъ погледъ на господарката си отивалъ и прибиралъ отлжилото се агне или побѣгналата козичка. По цѣлъ день, разказва овчарката, азъ си стоехъ на сѣнка подъ голъмия джбъ, а Сивчо пазеше стадото, като не даваше никой да се доближи до него.

По характера си кучето много прилича на своя господарь.

Великиятъ пѫтешественикъ и естествоизпитателъ Алфредъ Бремъ ето какво ни разказва:

„Овчарското куче, само по себе си, е разсѫдителъ овчаръ. То прилича на своя господарь. Само добриятъ човѣкъ може да дресира добре кучето.

Колкото по-добре и по- внимателно се отнасяме съ кучето, колкото по-серизно и разумно се занимаваме съ него, толкова по-умно и по-добро става то. На ленивия господарь и кучетата му сѫ лениви. Умниятъ и пъргавъ овчаръ има умни, послушни и пъргави кучета.

Кучето, казва Бремъ, всецѣло принадлежи на господаря си и отъ любовь къмъ него често жертвува себе си. Послушанието, съ което то изпълнява всички заповѣди на господаря си, готовността да извѣрши най-неприятнитѣ за него нѣща и да отива даже на явна опасность, съставлява честь и слава на